Karlovy university v Praze.

ČESKÉ PRÁVO

ČASOPIS SPOLKU NOTÁŘŮ ČESKOSLOVENSKÝCH

ŘÍDÍ PROF. DR. EM. SVOBODA S KRUHEM REDAKČNÍM.

VYCHÁZÍ KAŽDÝ MĚSÍC MIMO ČERVENEC A SRPEN. — REDAKCE A ADMINISTRACE V PRAZE II., ŽITNÁ UL. Č. 4b. — PŘEDPLATNÉ 40 KČ I S POŠTOVNÍ ZÁSILKOU. — JEDNOTLIVÉ ČÍSLO 4 KČ.

ROČNÍK XVII. V PRAZE, V ŘÍJNU 1935. ČÍSLO 8.

Notář Dr. Jaroslav Čulík, president notářské komory Pražské, resignoval...

To, co dlouho nejen jeho osobní přátelé, ale i všichni, bez rozdílu všichni, jimž na srdci ležel zdar stavu, s veškerou snahou odvraceli, oddalovali, stalo se skutkem.

Podáním ze dne 4. září 1935 ohlásil president Dr. Čulík, že resignuje na funkci presidenta notářské komory i na úřad notáře. Z jeho podání, výstižně ilustrujícího jeho ušlechtilost i dnešní poměry, reprodukujeme doslovně:

„Od měsíce října 1924 zastávám velečestnou funkci presidenta Notářské komory Pražské.

Po celou dobu svého úřadování snažil jsem se kráčeti ve šlépějích svého předchůdce pana JUDr. Karla Baťka, který usiloval vždy o mravní a hmotné povznesení stavu notářského, za Rakouska tak zanedbávaného a okleštěného a za dosažení onoho postavení pro stav ten, jak je zaujímá ve všech státech kulturních, v nichž je zaveden, jako výlučný a jediný orgán listinný a osvědčovací.

Nepodařilo se mi toho vzdor úsilovné mé práci.

Neustávající stesky mých kolegů v komoře tlumočené do nepřízně soudů, dále nepříznivá rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterými zákon ze dne 25. července 1871 č. 76 ř. z. beztak nevystihující plnou působnost notářů, stává se ilusorním, pak malé pochopení justiční správy ohledně působnosti notářského úřadu, jako jediného a výlučného listinného a osvědčovacího orgánu a stálé omezování jeho, tak zejména § 8 nového adv. řádu, osnovou o tlumočnících a nešťastnou stylisací § 244 nové osnovy notářského řádu a konečně naprosté nedbání obsazovacích návrhů komory, které stávají se tím zbytečnou formalitou a z druhé strany přitěžování notářskému stavu kolektivními ručeními za kolegy, ohledně nichž nelze vytýkati ani culpam in eligendo, s nímž nesetkáváme se u žádného jiného stavu, utvrdilo mne v přesvědčení, že mé síly nestačí na odvrácení pohrom na náš stav se řítících a že následkem toho poznenáhlu dojíti musí i na ohrožení existence stavu notářského.

Nemoha se se svým svědomím srovnati, aby snad jednou bylo mi vytýkáno, že jsem nedostatečně hájil zájmy notářů a maje za to že třeba jest nové svěžejší síly, s větší energií pro obhájení práv notářského stavu — oznamuji, že skládám funkci presidenta Notářské komory a prosím notářskou komoru v Praze, aby resignaci mou vzala na vědomí.

Současně s ohledem na svou více jak 50letou činnost v právní praxi, na svůj vysoký věk a svůj zdravotní stav, vyžadující podle lékařů naprostého klidu a vylučující všechno rozčilování pokládám za svou povinnost postoupiti své místo silám mladším a proto vzdávám se úřadu notářského a prosím, aby Notářská komora v Praze toto mé podání předložila Ministerstvu spravedlnosti, na něž vznáším prosbu, aby mé vzdání se úřadu notářského přijalo a mne úřadu toho sprostilo.“

Bez účinku na pevné jeho předsevzetí zůstaly opětné prosby jednotlivců i jednomyslný apel notářské komory v souhlasu se Spolkem československých kandidátů notářství ze 14. září 1935 tohoto znění:

„Slovutný pane presidente! Notářská komora přijala Vaše podání ze dne 4. září 1935, jímž ohlašujete svou resignaci na funkci presidenta komory i zřeknutí se svého úřadu notářského, s opravdovou bolestí.

Ač plně chápeme důvody, jež Vás k tomuto rozhodnutí vedly, přece — než Vaši resignaci přijmeme a dále předložíme — obracíme se na Vás, pane presidente, na základě jednomyslného usnesení komory ze dne 14. září 1935 s prosbou, abyste změnil své rozhodnutí a svou resignaci odvolal nebo aspoň odložil.

Správně vystihujete dnešní svízelnou situaci, v níž se povolání notářské i stav notářský nacházejí: avšak právě se zřetelem na tyto okolnosti potřebuje náš stav vůdce, který by jej zdárně vyvedl i z těchto těžkostí a který by opětně upevnil postavení notářů v našem státu a dal základ k dalšímu rozkvětu staroslavné instituce notářství. A tímto vůdcem jste jedině Vy, pane presidente, k Vám obracejí se dnes zraky i tužby všech příslušníků celého našeho stavu, jenž nemá za Vás rovnocenné náhrady.

Opětujeme proto svou prosbu: neopouštějte nás, pane presidente, vytrvejte s námi a doveďte stav náš k oněm cílům, za něž jste po celý svůj život tak skvělým způsobem bojoval.

A ubezpečujeme Vás v souhlasu se spolupodepsaným Spolkem československých kandidátů notářství, že nikdo na uprázdnění Vašeho místa nečeká a po něm netouží, a také nejsou ve Vaší činnosti nikterak patrny známky stáří či ochablosti. Rádi Vás budeme ve Vaší činnosti všemožně podporovati, jen když Vaše osvědčené vedení, podložené Vaší úžasnou erudicí theoretickou i praktickou, Vaším rozhledem, Vašemi konnexemi a ostatními Vašemi skvělými vlastnostmi nám zůstane zachováno.

Očekáváme tudíž s pevnou nadějí, slovutný pane presidente, že své rozhodnutí změníte nebo aspoň na značně pozdější dobu odložíte, a že nám nebudete míti za zlé, jestliže tentokráte Vaše podání na vědomí nebéřeme, nýbrž vracíme Vám je s prosbou za jeho zpětvzetí.

Používáme této příležitosti, abychom Vás, slovutný pane presidente, znovu ujistili svou opravdovou láskou, hlubokou úctou a naprostou oddaností.“

President Dr. Čulík na svém rozhodnutí setrval, poukázav na důvody uvedené ve své resignaci. Jeho rozhodnutí jest pro stav v této kritické chvíli nejvýš bolestné.

Má býti vyměněn vůdce v době nejtěžších bojů, a tím snad změněna taktika, oslaben a změkčen nápor, jehož cílem odcházejícímu presidentu bylo vždy: „Kupředu, až ke konečnému vítězství!“

On bil se nadšeně za práva celého stavu, za lepší každého jednotlivce, za budoucnost našich mladších kolegů kandidátů, jichž zájem byl mu vždy na prvém místě, a hlavně za spravedlnost, jejíž nevykonávání především přimělo jej k opuštění křesla, jež tak dlouho, tak šťastně, tak důstojně a čestně zastával.

Volání „mrtev král — ať žije král!“ platilo právě jen ve státech ovládaných dynastií, jejíž zachování bylo onou vzpruhou k tradicionelní nezměnitelnosti v hlavních principech vlády.

Aby zachována byla i ve vedení našeho stavu nezměnitelnost stěžejních zásad odstupujícího presidenta „kupředu“, aby uchovány byly idee Dr. Čulíka vždy vedoucí, musí jeho nástupci uchopiti jeho prapor, ten čistý a bez poskvrny s týmž heslem, s nímž jedině lze zvítězit.

Přál bych si, aby v srdcích našich promítnul se obraz, který kdys v prvých letech evoluce Mussoliniho, před rozhodnými prvými volbami v Italii, skvěl se na ulicích a piazách. Byl prostý: podoba velkého vůdce a pod ní dvě slova: „a me“. Ke mně. Za mnou! Zaměňme obraz Mussoliniho za laskavou, dobrou a energickou tvář odstupujícího presidenta a slibme si: K němu! Za ním! Dr. Ponec.

Dr. JAROSLAV ČULÍK:

Advokacie a notářství.

V poslední době činí se nálada na uzavření spojenectví a míru mezi advokáty a notáři, jak tomu nasvědčují články Dr. Nováka a Dr. Hanny v Českém Právu letošního roku uveřejněné.

Budiž mně proto dovoleno jako dlouholetému pracovníku stavu notářského objasniti k návrhům těm své stanovisko. Předem musím poopraviti náhled Dr. Hanny, že mladá generace, která se dostává k veslu, smýšlí o přátelství obou stavů jinak nežli starší generace. Nemíním činiti kolegovi Dr. Hannovi výtky, projevuji-li náhled, že se poněkud mýlí. Jako nový, ač velice zdatný bojovník za práva notářů nemůže přece věděti, jak starší generace si vedla i bylo by nespravedlivo generaci tu, ať již u advokacie neb u notářství, odsuzovati.

Starší generace obou stavů nebyla na válečné noze mezi sebou, nýbrž žila spolu v přátelství.

Já sám jako president notářské komory zavedl jsem poradní schůze presidentů všech pražských komor všech stavů liberálních vysokoškolského vzdělání (advokátů, lékařů, inženýrů, lékárníků, notářů i zvěrolékařů), kteří scházeli se při každé důležitější události veřejné těchto stavů se týkající. Schůze ty byly co nejpřátelštější a daly vzniknouti důležitým, jednomyslně přijatým návrhům, jež přednášeny byly pak v konfederaci duševních pracovníků. Tak vznikla z těchto porad důležitá známá veřejná resoluce o zrušení vázaných kandidátních listin, podepsaná všemi vynikajícími osobnostmi našeho veřejného života, dále návrh na reformu senátu, resp. volebního řádu do senátu a jiné.

Delegáti stavu našeho byli vice versa zváni do schůzí komory advokátní neb Spolku advokátů ke společným úradám, z nichž vyšel návrh zákona o pokoutnictví, předložený ministerstvu spravedlnosti, jenž ale narazil na odpor kruhů obchodních a ministerstva obchodu. Také ve věcech sociálního pojištění postupovali delegáti liberálních stavů těch společně a zejména bojovali proti zákonu o pojištění osob samostatně výdělečně činných, domáhajíce se toho, aby pro liberální stavy byl zaveden zvláštní pojišťovací fond, aneb aspoň stavy ty přiděleny byly Všeobecnému pensijnímu ústavu. Nebylo ani opomenuto otázek, dělících stav advokátní a notářský, zejména otázky projednání pozůstalosti cestou písemnou: jednáno v té věci s presidentem advokátní komory a s několika jejími členy o změnu § 246 osnovy nového notářského řádu aspoň v tom směru, aby písemné výkazy byly podávány notářům a nikoli soudům a uznáváno staršími advokáty, že se písemným projednáváním děje notářům újma a proto slíbeno, že otázka ta bude dána na pořad schůze delegace advokátních komor.

To vše dělo se bez hluku a proto z mladých kolegů málokdo o tom ví. Míním tím jen uvésti na pravou míru náhled, že starší generace byla sobě nepřátelská, jak se nyní myslí a tvrditi, že naopak tu bylo dosti vzájemného porozumění a snad lepšího porozumění nežli mezi generacemi mladými.

Tím dostávám se k jádru věci, k návrhu Dr. Nováka „Podejme si ruce“ v Č. P. str. 34 a násl. z r. 1935.

Nevidím v článku tom nijaký pokrok k lepšímu dorozumění, naopak! Dr. N. nabízí sice notářům ruku, ale prázdnou a žádá, aby ruka notářova vzdala se všech snah, o jejichž splnění usilováno po více jak 80 let, zejména však aby instituce notářská byla vybavena tak, jak náleží. Článek Dr. Nováka vyznívá v neúprosné „Lasciate ogni speranza“!

Při kompromisu musí ale každá strana něco obětovati podle zásady do ut des; chtíti ale, aby jedna strana vzdala se všeho a druhá obdržela vše, není kompromis, nýbrž submisse.

Jsem rozhodně přívržencem shody mezi advokáty a notáři; sám za 17leté prakse advokátní dovedl jsem dobře oceniti důležitost a potřeby stavu advokátního,